

Publicerad 2013-07-17 23:02 av den nakna poeten

svamel i trötto liknels med mitt liv

jag vandrar igenom en skog ner till havet lägger mej
ner i gräset och betraktar segelbåten som

skär vatten linjen vackert smattrande
med seglet fylld med guds andedräkt

färden mot den eviga horisonten som
ingen har stigit av sin segelbåt för

utforska på något sätt känner jag igen
mej skälvt fast på olika sett men mest

av allt nerseglande i mitt eget liv utan
att finna en hamn eller brygga som jag

stiga av och där står man och hissar
seglet med en slack lina lurad och blåst

ensam på djupt vatten ?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren den nakna poeten med Poeter.se id #44999 innehar upphovsrätten